Здравейте, д-р Врабчев! Младо момиче съм, студентка на 20 г. Възпитана съм в патриархално и скромно семейство, за което, честно казано, не съжалявам. Скоро обаче чух една колежка да говори зад гърба ми. Изрази се така: Не я гледайте нея! Те - тихите води, са най-опасни! Дали пък според вас не си мислят, че съм леко момиче? Или пък точно обратното, че съм по-затворена и дори задръстена заради възпитанието, което ми дадоха моите родители? И въобще - какво означават тези нейни думи?

Мира от Русе

Здравейте Мира,
Много чаках, много чаках Вашето писмо. И то най-сетне наистина дойде. И с него ме направихте много щастлив. По-точно сърцето ми е много щастливо заради въпросите в писмото Ви до мен.

И точно затова ще ви отговоря, ама съвсем искрено. И разбира се, че и много лично!

Ала по-напред преди да прочетете моя отговор до Вас, Ви моля да се настаните, ама съвсем удобно. Даже преди да почнете да четете моя отговор до Вас, би било добре да си пуснете една леко звучаща музика, която Вие обичате. Готова ли сте? Ами да почваме тогава....
Имало едно време... Един учител в Старо Загорско. Сега го наричаме дядо Петко Славейков. Издирвал народни умотворения, гатанки и пословици. И съвсем случайно

попаднал на една жива легенда - легендата за „Изворът на белоногата"!

Та да започнем с нея:

Помежду Ибинча и Харманлии на пътя има една чешма,
която ся казва Акъ балдъръ чешмеси,
за нея живее в народът следующето предание:
Видиш ли долу в полето
дет се мержеят, чернеят
дестина дръвя върбови?
Там било село Бисерча,
в стари години, отколе,
там се родила, живяла
мамина мила Гергана.
Гергана, пиле шарено,
Гергана, кротко агненце,
кат бисер между мъниста
тя била между момите;
първо й либе Никола -
вакло огиче пред стадо
помежду селски ергени!
Гергана още Никола,
двамата лика прилика,
като два стърка аглика;
двамата млади, зелени,
един за други родени,
един у други влибени,
влибени вярно, примерно.
Либил Никола Гергана,
либил я и я задирял:
заран и вечер по извор,
по хора всяка неделя,
по тлъки всяка прилука,
и по седенки всяка нощ.
Било то вече посреднощ.
Седенките ся разиждат -
праща Никола дома й

своята мила Гергана,
китка и цвете поиска...

Вече знам, че всички, които четат тези редове, си спомниха за най-красивото момиче тогава – Гергана! Колко е поетичен нашият народ? Та имали по-прекрасно чудо на тази наш човешки свят освен глътката хладна, свежа и чиста изворна вода, съчетана с една неподправена девича хубост?! Има ли?... Лично за мен – НЯМА! А за Вас?...

Та за Гергана ми е думата сега. Но нека да кажа и две–три думи, лично от мен преди това. Там, в Ибинча (сега град Любимец) е селото на рода на баща ми. Знам мястото... Бисерча, Бисер. От едната страна му е река Марица, а от другата покрай него започва Родопа планина. Според мен най-чистата, най-нежната и най-ниската, но на първо място в света по хубост планина - Родопа планина. Това го запомнете! Не случайно Николай Хайтов посвети живота си на нея. Да ѝ служи и да я възпява в песните си! А да не говоря за песните на Родопа планина! И за момите и за момците ѝ! За тяхната вакла хубост! И всичко, вечер, след залез слънце, е в една неповторима теменужена светлина.... и природа и хора!

Та за Гергана ми е думата сега. Ама не ми се сърдете, но ще постъпя като известния спортен журналист Диков. Цитирам: „ама Петко, върни малко назад... върни още малко... стоп! Дай, дай сега на кадър! Дай... ха така! И сега четем:

Гергана, пиле шарено
Гергана, кротко агненце...

Стоп! Гергана е красавица, но и е кротко агънце!

Точно така –вече казвам аз. Най-личната мома, най-хубавата е и кротко агънце!

Разбрахте ли момиче, че има и още една много силна женска хубост. Тази, която не парадира със себе си. Тази, която не се натрапва, която е най-вече естествена, без

скъпа козметика, без пластични операции, без диети и най-вече без гримове и без да бъде плейметка!

Това последното нарочно го написах. Нарочно... защото ми омръзна от него.

За защита на моята теза, следва следното: от цял свят в Париж, Франция, в музея Лувър идват хора от цял свят и причината е, картината на маестро Леонардо – Джокондата. За нея идват милионите хора не само да я видят, но и да и се поклонят. А тя - Мона Лиза – мълчи. И с мълчанието си е още по-хубава.

Но, чакайте малко. Не знам дали сте виждали и едни картини с богата палитра на женската хубост нарисувани от един българин. Наричат го и по име и по заслужен от него псевдоним. Владимир Димитров – Майстора! Неговите девойки, селски мадони не са по-малко красиви и загадъчни в своята мълчалива красота от Джокондата. Но и те мълчат в своята чисто невина девича красота. Но с мълчанието си са и още по-красиви...

